

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1650/2023
16.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Весне Мاستиловић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Божићар Грба, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 225/23 од 24.01.2023. године, у седници одржаној 16.01.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 225/23 од 24.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 225/23 од 24.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 880/2022 од 28.10.2022. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да за тужиљу на износ накнаде исплаћене од стране туженог по решењима туженог број ... -.../... од 01.11.2017. године, решења број ... -.../... од 30.03.2018. године и решења број ... -.../... од 25.06.2018. године, у периоду од 30.10.2017. године до 31.10.2019. године, обрачуна и уплати припадајуће доприносе са каматом на неблаговремено плаћене јавне приходе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе за обавезно здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање доприносе за обавезно социјално осигурање за случај незапослености, све по важећим прописима на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 34.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 225/23 од 24.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова.

Предмет тражене правне заштите је уплата припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање на износе месечне накнаде за рад (као основице за обрачун доприноса) коју је тужени, као пружалац услуга социјалне заштите који финансира Град Нови Сад, исплатио тужили у складу са Одлуком о социјалној заштити Града Новог Сада, Правилником о ближим условима и стандардима за пружање услуга социјалне заштите и донетим појединачним акатима (решења тужене од 01.11.2017. године, 30.03.2018. године и 25.06.2018. године), а на основу којих је тужила ангажована као пратилац за личну помоћ малолетним лицима за које је утврђена потреба за услугом личног пратиоца.

Одлуке нижестепених судова донете су применом одговарајућих одредаби материјалног права и не одступају од постојеће судске праксе о обавези послодавца да изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање у складу са одредбом члана 6. став 1. тачка 17. и члана 57. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, којом је дефинисано да лице које остварује уговорену накнаду је физичко лице које обавља послове по основу уговора о делу, ауторског уговора, уговора о допунском раду и другог уговора или по неком другом основу, а за извршен рад остварује уговорену накнаду, односно накнаду за рад. Ревизијским наводима се не указују на другачије одлуке донете у предметима са истим правним и чињеничним као у овом предмету, због чега нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је дозвољена у параницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, дозвољеност ревизије цени се применом одредбе члана 403. став 3. истог закона којим је прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужила је тужбу поднела 11.07.2022.године, а означена вредност спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић